

Козелъ и овенъ.

(Народна приказка).

Козлю Гайдуничинъ и Овню Овчаркинъ живѣли при единъ много лошъ господарь. Тѣ се надумали да го напустнатъ. Еднажъ овенътъ казалъ на козела:

— Ехъ тежко се живѣе тукъ, братко! Ни зелена трѣвица ти даватъ, ни кърхка шумица, ни бистра водица . . . Хайде да бѣгаме въ гората! Ще си живѣемъ тамъ на свобода . . .

— Добръ, миличкий овенчо . . . И азъ отдавна милѣя за волень животъ, за свобода . . . Да бѣгаме още сега! . . . — отговорилъ козелътъ.

Овенътъ взелъ съ себе си единъ човалъ, а козелътъ — пушката и се опжтили къмъ горски пушинаци, въ доли самодивски, край извори планински, гдѣто расте сочна трѣвица, гдѣто тече пѣнлива водица . . .

Вървѣли, вървѣли и намѣрили въ единъ шумакъ една вълчешка глава.

Козелътъ казалъ: „Турни я въ човала, овенчо; може би, тази глава да ни дотрѣбва нѣкога!“

Турнали тѣ главата въ човала и пакъ тръгнали изъ гората. Започнало да вали дѣждецъ. Измокрили се нашитѣ пжтници и истинали. По едно врѣме забѣлѣзали надалечъ, че огънь свѣти. Било тъмна нощъ...

— Уморихме се, братко, казалъ Козелътъ. Дано стигнемъ по-скоро огъня, та да се посгрѣемъ!